

Socialministeriet skal også henvise til betænkning nr. 792/1977, side 17, spalte 2 nederst.

Spørgsmål 12:

Hvorledes defineres 100 pct. mén, jfr. § 28?

Svar:

Den gældende lov arbejder med en invaliditetstabel, der anfører, hvilken procent der svarer til en given medicinsk skadefølge. Denne tabel vil formentlig danne udgangspunkt for ménprocentfastsættelserne efter arbejdsskadeloven med de justeringer, der vil være naturlige som følge af arbejdsskadelovens dobbeltestatningssystem (mønerstatning + erhvervsevnetabsstatning).

Efter denne tabel, som ikke indeholder nogen definition af begrebet 100 pct. mén, er f. eks. tab af begge øjne eller tab af syn på begge øjne = 100 pct. invaliditet, tab af øjeæble = 25 pct. invaliditet, tab af højre arm = 75 pct. invaliditet, tab af højre hånd = 60 pct. invaliditet, tab af tommelfinger = 25 pct. invaliditet, tab af et ben = 65 pct. invaliditet, tab af en lunges funktion = 35 pct. invaliditet, osv. Hvorvidt en arbejdsskades følger herefter skal fastsættes til 100 pct. mén, beror principielt på en vurdering af de samlede medicinske følger.

F. eks. vil en arbejdsskade, der har medført tab af højre hånd + tab af et øje + tab af en lunges funktion, efter tabellen give et samlet mén på 120 pct. Skadelidte vil da få mønerstatning svarende til 100 pct., som er normalt højeste erstatning. I forslagets § 28, stk. 3, 2. pkt., er hjemlet mulighed for i særlige tilfælde at forhøje 100 pct.s erstatningen med 20 pct. (i erstatningsbeløb). Dette vil ske i tilfælde, hvor de medicinske følger af arbejdsskaden sammenlagt når op på en totalinvaliditet, hvor det vil være urimeligt at fastholde 100 pct.-mængden. F. eks. ved blindhed + totallammelse (hjælpeløshed).

For så vidt angår erhvervsevnetabsprocentens fastsættelse har den medicinske følge af arbejdsskaden ikke nogen selvstændig betydning. Erhvervsevnetabsprocenten fastsættes ud fra en vurdering af skadelidtes erhvervsmæssige muligheder, såfremt skaden ikke var sket, sammenholdt med en vurdering af hans erhvervs muligheder, efter at skaden er sket.

Spørgsmål 13:

Hvorledes afgrænses samliv i ægteskabslignende forhold, jfr. § 30, stk. 3?

Svar:

Efter forslagets § 30, stk. 3, om overgangsbeløb ved dødsfald til efterladte sidestilles personer, der har levet i et ægteskab, og personer, der har levet i et ægteskabslignende forhold af en vis varighed.

For at personer, der har levet i et ægteskabslignende forhold, kan få ret til overgangsbeløbet, er det en forudsætning, at samlivet på dødstidspunktet har bestået de sidste 5 år, og at der er tale om et forhold, der kan føre til ægteskab efter dansk ægteskabslovgivning, jfr. bemærkningerne til bestemmelsen.

I bemærkningerne til bestemmelsen er det også anført, at et tidskriterium synes at være det mest anvendelige ved vurderingen af, hvorvidt et samlivsforhold har ægteskabslignende karakter. Man finder således, at selve det forhold, at et parforhold har bestået i 5 år, er et vægtigt indicium for, at der er tale om et ægteskabslignende forhold. Der er ikke ved forslaget truffet nærmere bestemmelse om, hvad der – udover det tidsmæssige kriterium – yderligere kan kræves, for at et samliv kan betegnes som ægteskabslignende.

Det er klart, at et rent boligfællesskab, hvor parterne har adskilt økonomi, ikke ville falde ind under betegnelsen et ægteskabslignende forhold.

På den anden side er det også klart, at et samliv, hvor der er et integreret økonomisk fællesskab – evt. således, at den ene part i forholdet forsørger den anden helt eller delvis – fælles bolig, fælles husholdning, ægteskabeligt samliv og måske fællesbørn, falder ind under betegnelsen et ægteskabslignende forhold.

For den type samliv, som ligger imellem de ovenfor omtalte grupper, må det bero på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, hvorvidt samlivet har haft en sådan karakter, at det kan betegnes som ægteskabslignende.

Det har således ikke været socialministeriets hensigt med det foreliggende forslag til § 30, stk. 3, at opstille faste kriterier for, hvornår et samliv kan betegnes som ægteskabslignende. Socialministeriet har ment, at den konkrete vurdering, der skal foretages, må afhænge af, hvad der kræves i samme hense-